

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

2/2009

14. ledna 2009

ročník 94

cena: 10 Kč

*Příští číslo vyjde
28. ledna*

Z obsahu

- * *Krize, ekumena, důvody*
- * *Vzpomínka na
Přemysla Pittera*
- * *Z církve ven*

Poselství ke 3. neděli po Zjevení Páně

RADOST VTĚLENÍ

Někdy se člověku přihodí, že zůstane stát v předsíni života. Zatuhne, zamrzne v předsálí. Uvízne v chodbičce minulého. Zkamení jako solný sloup, jako staré štouduve. Znehybní jako stojatá voda bez chuti a nápadu. Co může dělat? Touží po změně, ale kde ji najít, kde ji vzít?

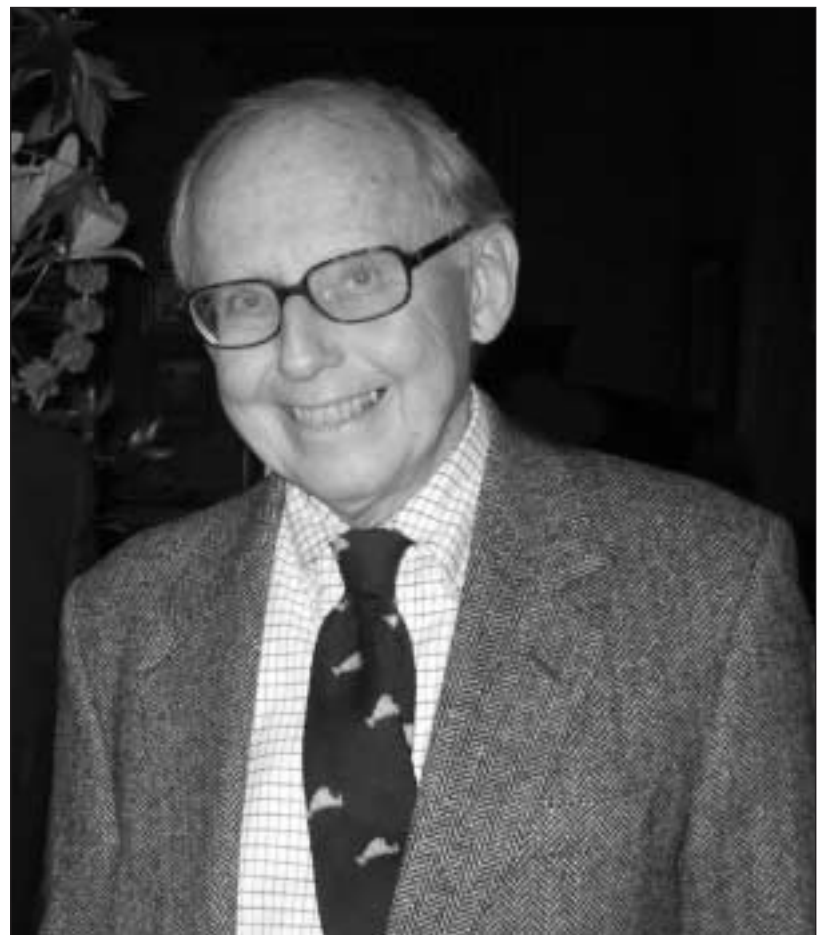
V sále se odehrává svatba. Oslava sjednocení protikladů, prolnutí polarit: muže a ženy, těla a duše, ducha a hmoty, Boha a člověka. Vskutku vánoční dějství: Vtělení Boha. Duch Boží vstupuje do člověka. Člověk se potkává s Bohem.

Podstatný význam obrazu svatební hostiny: duše našla svého milého, člověk se ocitá v blízkosti Boží, na radostné hostině království nebeského.

To je počátek Ježíšovy činnosti. Na Mariinu přímluvu promění svatebčanům vodu ve víno. Zpřítomní možnost proměny. Přivede člověka do kontaktu s hlubšími vrstvami, s novými životními možnostmi. Víno, které rozveseluje srdce člověka. Lahodné víno radosti.

Ruben Kužel
farář ČCE

v Klášteře nad Dědinou

Prof. Samuel Huntington

ZAOSTŘENO NABLÍZKO

V čem opět pochybili státní úředníci

Bylo jich jen 57, ne 333, těch cisternových stříkaček, které byly „posvěceny“. Nyní na Hané, minule v Praze. Velké plus je, že tentokrát akci nedodal punc pan premiér, jako minule, kdy doprovázel pana kardinála. Pachut' však zůstává stejná. Musel to být přece státní činitel, který pozval metropolitu moravského, aby „požehnal“ hasičským vozům a dvěma automobilovým plošinám. Generální ředitel Hasičského záchranného sboru ČR Miroslav Štěpán označil převzetí techniky spojené s přežehnáním za velký den. Kouzlo nechtěného akci dodává zmínka novináře o tom, že hasičské vozy v Praze měly vážné výrobní vady a na silnici jsou nestabilní. Svého času na olomoucké radnici pozvaný pracovník s virgulí prohledával, kde je v kancelářích kvůli patogenním zónám třeba přestavět nábytek. Jindy vyvolalo pozornost, že jeden z poslanců měl do parlamentu partyzánsky přivést kněze, aby prostory tajně posvětil.

Zanechme ironie a ptejme se: v čem pochybily státní instituce? V naší vlasti by úřady měly umět odlišit záležitosti státní, vnitropolitické, ryze technické od aktu náboženského. Svého času jsem se podílel na práci komise při přípravě zásad, jimiž bude řízena služba kaplanů v naší armádě. Velice jsme pamatovali na to, že kaplani nemají nikterak světit zbraně ani jinou vojenskou techniku. Doufám, že se tak ani neděje, byť vím o jednom případě, kdy kupodivu nekatolíků, ze soukromé iniciativy, tak činil při nějakém transportě. Jsem-li ateista, mohu mít přirozeně vážné výhrady. Podobně některý protestant nebo příslušník židovské obce. A z principu - státní úředníci nemají spojovat ryze technickou záležitost se speciálním náboženským konáním jednoho vyznání. Doufejme, že příště tam nepozvou zástupce všech církví, aby to „posvěcení“ dokonali na 110 %. To by bylo také špatné. Určitě soukromá firma si může přizvat třeba velkého muftího, když otevírá provoz, ale ani tak se kolem toho nemusí dělat velký, či reklamní humbuk. Věřící určitého vyznání mohou zajít za svým farářem a společně se s ním modlit za svou práci, nebo přijmout požehnání dle ritu oné církve. To je v pořádku. Nechyboval celkem ani církevní činitel; byl pozván a konal, oč byl žádán. Státní zaměstnanci by však měli umět odlišit, co je běžnou provozní, civilní záležitostí, k níž náboženské, svátostné akce nepatří. Ostatně i zpráva v tisku nepřinesla žádné vysvětlení pro zvědavého čtenáře; byla titěrná vedle pěkné, barevné fotografie.

Jan Kašper

Svět bez židovského příběhu

24.prosince 2008 zemřel ve věku 82 let profesor Harvardské univerzity Samuel Huntington. Vyvolal vlnu zájmu a četné polemiky v roce 1993, kdy otiskl v časopise Foreign Affairs článek „Střet civilizací?“. Na základě těchto rozhovorů a dalšího studia vydal v roce 1996 svoji slavnou knihu „Střet civilizací. Boj kultur a proměna světového řádu“ (česky 2001). Tato kniha představovala výrazný posun od optimismu bezprostředně po skončení studené války k vystřízlivění v průběhu balkánské války. Srovnání s vizí Francise Fukuyamy vyjádřenou v roce 1991 pod názvem „Konec dějin“ prozrazuje, jak výrazně se během pouhých dvou let změnilo vnímání vývoje světa.

Základní Huntingtonovou tezí je, že po skončení epochy nadvlády západní civilizace a po ukončení bipolárních vztahů studené války vstupujeme do epochy střetávání a soutěže jednotlivých civilizací. Západní civilizace zahrnující evropskou oblast západního křesťanství a USA prochází neodvratným procesem slábnutí a ochabování. Tento proces znamená ztrátu její univerzální nadvlády a výzvu ze strany ostatních civilizací. O Latinské Americe předpokládá, že převládne model volnější spolupráce se Západem; v Africe nevidí samostatný civilizační typ, ale mísení vnějších vlivů. Pozornost soustřeďuje na Asii, kde rozlišuje tři hlavní civilizační bloky: blok formovaný východním křesťanstvím se středovou zemí Ruskem, blok čínské či konfuciánské civilizace a blok islámské civilizace, kde centrální země chybí. Zvláštní pozornost věnuje tzv. rozpolceným zemím: Mexiko se z původně latinskoamerické země snaží celkově přeorientovat na USA; v Turecku podnikl Atatürk radikální pokus pozápadnit muslimskou zemi a Austrálie jako vznikem západní země hledá kulturní návazání na Asii.

V populárním podání je zdaleka nejznámější Huntingtonova charakteristika islámu jako ukřivděné civilizace „posedlé slabostí své moci“, která si chce vydobýt více místa na slunci, a proto vede na svých hranicích nekončící sérii válek. Plocha věnovaná těmto konfliktům je v celé knize zdaleka největší a v dnešních polemikách proti ideologii multikulturalismu se jednotlivé Huntingtonovy věty a teze často citují. Nicméně je li islám sousedem nepřijemným, ale na zřetelně nižší civilizační úrovni, spatřuje Huntington hlavní nebezpečí v možnosti nejprve asijské a potom i světové nadvlády civilizace čínské. K oslabení Číny také napíná všechnu svoji obrannou energii a někdy až machiavelistickým způsobem promýšlí politické strategie (např. myšlenkou oslabit Čínu podporou indické expanze v jihovýchodní Asii).

Líčení Huntingtonovo je nesmírně fascinující, odpustil jsem mu, že roli Jana Kalvína v křesťanství přirovnal k roli ajatolláha Chomejního v islámu, a teprve časem mi tam začalo něco chybět. Nenašel jsem totiž, k jakému civilizačnímu typu patří stát Izrael. Až po delším hledání jsem našel na str. 41 drobnou poznámku pod čarou: „A co židovská civilizace? Většina badatelů zabývajících se problematikou civi-

lizací ji zmiňuje jen zřídka. A z hlediska populace judaismus zcela jistě výraznou civilizací není. Toynbee tuto civilizaci charakterizuje jako ustrnulou a vyvinula se podle něj z ranější syrské civilizace. Historicky je spojena s křesťanstvím i islámem... Nicméně se vznikem státu Izrael se Židům dostalo veškeré výbavy, jíž disponují civilizace: náboženství, jazyk, zvyky, literatura, instituce a územní i politický domov...”

Tak to mne nesmírně zaujalo a už jsem si jen ověřil, co jsem tušil: že Huntington ve vývoji a charakteristice civilizací židovství kompletně vypustil. Židovství nejen není samostatným kulturním fenoménem, ale navíc chybí jediné slovíčko, že by tvořilo jeden ze základních kamenů soudobé civilizace západní. Zcela chybí zmínka o křesťanský motivovaném antisemitismu a je naprosto a beze zbytku vynechán v líčení holocaust. To bije do očí zvláště tam, kde Huntington soudí druhou civilizací z násilných sklonů, a neztratí slovo o tom, že příslušníci jeho vlastní civilizace vědecky soustavně zavraždili více lidí, než se to muslimům podařilo za celé století. Stát Izrael potom spadl bez příběhu a nesystémově z nebe a ač sám nezápadní typ, dostal

Dokončení na str. 2

AKTUALITA

Štítek

Za prababičkovské hlídání dostala manželka krásnou kytku. Se zapíchnutým štítkem, že NENÍ K JÍDLU. V devíti jazycích - česky ne. Nevím, zda je to pocta našemu intelektu nebo upozornění, že na nás, Čechy, zase už tak moc nezáleží. Ale potěšil mne ten projev péče. A napadlo, kde všude by takové štítky měly třeba viset. Zda

i v kostelích. Co všechno je tu pro ozdobu, ale ne k jídlu. A na kom všem komu záleží či ne. Asi by tím spíše vyniklo, co všechno by k jídlu být mělo - vždyť hovoříme přece o pokrmu duchovním. A na kom a čem nám záleží - i když je to sporné.

Ilja Herold

Slovo redakce

Milé sestry a bratři,

přijměte od nás pozdravení a přání všeho dobrého v novém roce - aby-ste každý den mohli prožívat jistotu Boží blízkosti a radost ze své služby.

Rádi bychom vás také naléhavě požádali o spolupráci v dalším roce, který bude pro činnost a existenci Evangelického týdeníku patrně roz-hodující. Minulý ročník jsme dokončili jen díky několika mimořádným peněžním darům, které nám umožnily vycházet v počtu naplánovaných čísel.

Prosíme, abyste do Kostnických jisker psali co nejvíce - ale raději čas-těji, než tu a tam nějaký dlouhý příspěvek. Máme zvláštní zájem o komentáře, zprávy, pozvánky, přehledy o dění na českém i zahraničním církevním poli... Uvítáme i krátké biblické úvahy, historické skici, por-tréty křesťanských osobností, recenze, duchovní poezii atd. Pokuste se zapojit i své další schopné přátele! Dejte nám na ně kontakt.

Pro vaši informaci a jako úpěnlivou výzvu k hledání pomoci vám uvá-díme, co činí příjem pro vydavatelskou činnost:

** Je to předplatné - ale prodáváme za 10 Kč, výrobní náklad je asi 12,50 Kč. Nechceme však zatím zdrazovat, jednak by stejně většinu z toho spolkl Mediaservis. A také se obáváme, že by ještě více poklesl počet předplatitelů.*

** Granty - v minulém roce jsme nebyli úspěšní v jejich získávání, na rok 2009 jsme zažádali o 3 na ministerstvu kultury, výsledek ne příliš jistý.*

** Inzerce - příjem je poměrně malý.*

** Podpora sborů a institucí, které si u nás objednají část přílohy (kde mají možnost se představit....) a dostanou pak požadovaný počet kusů /třeba 100/, které mohou použít pro svou sebepropagaci. Zaplatí obvy-kle 5 000 Kč, což je cena za tiskárnu pro vložené dvojčíslí..*

** Dary na tiskový fond. To je pro nás často velice podstatná částka, která nás "zachraňuje".*

** Můžete-li v nějaké této kolonce napomoci, ať osobně, tipem nebo doporučením, budeme velmi vděční.*

Těšíme se na vaši účinnou spolupráci, za kterou jsme vám opravdu vděční.

Ladislav Mečkovský

Bohumil Kejř

Z církví u nás i ve světě

KEK v ČIERNEJ HORE OBHAJOVALA PRÁVA VERIACICH

Brusel– CEC. Predstavitelia Konferencie európskych cirkví (KEK) navštívili 27. – 29. novembra na pozvanie Srbskej pravoslávnej cirkvi Čiernu Horu. Stretli sa s predstaviteľmi vlády bývalej Juhoslovanskej republiky, vrátane ministra pre ľudské práva a práva menšín Fuada Nimaniho, ministra vnú-tra Josufa Kalamperovica a ministra spravodlivosti Mirasa Radovica. Dôvodom návštevy bol nedávny incident v meste Bajice-Cetinje. Miestnej pravoslávnej komunite zabránili protivníci 31. októbra sláviť liturgiu. Vymenili dokonca zámky na vstupných dverách do chrámu, aby veriaci nemohli vojsť do kostola. V krajine zaznamenali v posledných mesiacoch podobné incidenty vo viacerých pravoslávnych farnostiach. Na dôvažok zazneli z verejných médií opakovane falošné obvinenia proti Srbskej pra-voslávnej cirkvi a jej predstaviteľom.

Cieľom návštevy delegácie KEK bolo preskúmať skutočnosti a zistiť, čo sa v krajine deje. Návšteva zdôraznila potrebu otvoreného, transparentného a pravidelného dialógu medzi vládou a náboženskými spoločenstvami, ktorý by viedol k rozriešeniu existujúcich problémov, podpore tolerancie a vzájomného rešpektu. Vedúci dvojčlennej delegácie Konferencie európ-skych cirkví reverend Rüdiger Noll zdôraznil potrebu ochrany miestnych spoločenstiev prostredníctvom účinného právneho systému. Povedal: „Očakávame, že príslušné autority urobia všetko, čo je v ich moci, aby umožnili farnostiam sláviť liturgiu a budovať život svojho spoločenstva podľa štandardov náboženskej slobody."

Delegácia sa zaujímala takisto o stav procesu reštituovania cirkevného majetku, ktorý bol skonfiškovaný za vlády komunistického režimu. Reš-titučné opatrenia sa dodnes venovali takmer všetkým sektorom spoloč-nosti, nevzťahovali sa však na náboženské spoločenstvá.

Vládni predstavitelia Čiernej Hory uvítali návštevu delegácie Konferencie európskych cirkví, venovali pozornosť prezentovaným problémom a zavi-azali sa k pokračujúcemu dialógu s cirkvami a náboženskými spoločen-stvami.

Ekuména vo svete 51/2008

Svět bez židovského příběhu

Dokončení ze str. 1
lo se mu jako dárku výbavy ostat-ních civilizací: „náboženství,jazyk, zvyky,literatura, instituce a územní i politický domov."

Profesor Huntington je člověk vní-mající širší souvislosti, a tak se na-štěstí rozhodl židovskou otázku ve své knize neřešit a v předmluvě velmi omezil obecnost svých tezí. Nicméně si říkám, že údělem Židů zřejmě je důkladně potrápit každý

pokus o systematický výklad světa. Autoři inteligentní se zařídí podle známé myšlenky Blaise Pascala: „Posledním krokem rozumu je uznat, že jej nekonečně věcí přesahuje. Jen slabý rozum nedospěje až k tomuto bodu." Autoři ostatní na-dělají kolem Židů a židovství i bez zlé vůle spoustu nepoučených a nejapných řečí.

Miloš Hübner

Znovu Lisabon

Celospolečenská témata se v Evan-gelickém týdeníku Kj objevují spíš okrajově a nahodile. Proto není dobře, když se takové objeví a je pojednáno sporně a jednostranně. To se stalo v čísle 37-8/2008, kde Ilja Herold v článku Lisabon vyslovuje svá podezření vůči smlouvě toho jména a shrnuje je do 7 výhrad.

Evropská unie je seskupení států nově, dosud nikdy nevyzkoušené, a přitom neobyčejně cenné. Vždyť tento světadíl býval - navzdory značné příbuznosti svých tradic a zkušeností - ohniskem napětí, sporů a válek. Vždyť je šťastný obrat, když se nyní po prvé pokouší o společný postup! Už před časem napsal jeden náš výrazný myslitel: Co by za to dal prezident Beneš, kdyby v jeho době mohla naše země být začleněna do takového svazku, jakým je dnes EU! A ta doba není tak dávná. Važme si tedy tohoto začlenění, važme si všech kroků k integraci zemí. Že je dnešní svět mnohem více propojen vzájemnými závislostmi, to je sku-tečnost tak zřejmá, že to nepopírají ani ti, kdo to nevidí rádi. Tvrdím, že spojenectví je jediným možným východiskem pro nadějnou budouc-nost příštích generací.

Že ovšem evropská integrace kulhá, že jsou to kroky do neznáma, které v některých případech mají až směšné výsledky, to patří k dětským nemo-cem každého odvážného projektu. Naše unie má více než 490 milionů občanů. Vždyť, jak vidět, ani tak nepatrný segment této masy, jakým jsou čtenáři českých Kostnických jis-ker, se zdaleka neshodnou ve všem. Jak byste chtěli, aby se hladce shod-la půl miliarda tvrdohlavých obča-nů! A tak není divu, že se každé společné ujednání musí vyjadřovat velmi obezřetně a obecně. Lisabon-ská smlouva je současným návrhem

dokumentu, který prozatím jen slo-žitě dojednává mechanismus spo-lečného rozhodování a organizační pravidla vzájemných obchodních i jiných styků. Číst jej je dost nuda, protože jde převážně jen o ty mecha-nismy přesně vymezených kompe-tencí. Úzkostlivě a opatrně se snaží formulovat společnou odpovědnost, solidaritu, soudržnost, svobodu, bezpečnost a spravedlnost. Nemůže si na neštěstí dovolit vyjádřit něco z principů, ze kterých evropská kultu-ra vycházela, protože už při pokusu o společnou ústavu před třemi lety se střetly různé výklady minulosti. A tak tam na příklad v preambuli zůstal jen obecný odkaz na "evrop-ský kulturní, náboženský a huma-nistický odkaz, ze kterého vzešly všeobecné hodnoty". I tak tehdy zůstal pokus o společnou ústavu neúspěšný. Tak teď tedy alespoň "smlouva", která upravuje, jak mají být sestaveny rozhodovací orgány. Jak vidět, i to bude těžké, protože se mnozí politikové chovají jako děti, které se bojí o svou prestiž. Na pří-klad každý by asi připustil, že gré-mium o 18 členech by rozhodovalo pružněji než grémium o 27 členech. Ale už ani to zřejmě neprojde, proto-že by se někteří cítili ohroženi ztrá-tou svého postavení, byť i jen na čas. Znamená to, že tyto pokusy o do-mluvu jsou marné? Tvrdím, že ne, že jen vyžadují trpělivost. Vždyť jsme - po staletích - teprve na začát-ku integrace. Ale ustavičná vzájem-ná komunikace, dialog, je jedinou možnou cestou praktické naděje pro všechny. Byli jsme v Evropě příliš dlouho zvyklí na manipulující diktát mocných, a tak každé rozhodování vyšší instituce budí dodnes pode-zření. Při společných jednáních je proto třeba postupovat velmi obe-zřetně a citlivě. Pak ovšem nemůže-

me chtít od společné smlouvy, aby náhle všechno vyřešila. Unie je stále instituce značně těžkopádná. Zna-mená to však, že je nadbytečná a že máme být stále ve střehu, aby nás neochudila o nějakou domnělou samostatnost? Pochybuji. Naopak, znamená to, že je potřeba postupo-vat trpělivě a s velkou citlivostí i úctou k ostatním.

Ilja Herold v 7 bodech asi přímo vychut-nává výhrady vůči navržené smlouvě: 1. Může být tak početný parlament demo-kraticky funkční? - A jak jinak to udělat, nemá-li se nikdo cítit poškozen? 2. Co bychom se dověděli o militarizaci, kdy-bychom poskládali jednotlivé odstaveč-ky? - Dověděli bychom se tříšť pravidel, vytržených ze souvislostí. 3. Politika je úzce zaměřena v pojetí přísného hospo-dářského liberalismu. - Avšak vyvažuje to odmítnutím čistě tržního hospodář-ství. 4. Kam se poděla rovnost, volnost, bratrství? - A kolikrát byly tyto prokla-mované hodnoty zneužity! 5. Jak je to se sociální otázkou? - Ale vždyť v našich novinách někdy naopak čtáme, že EU je jen převlečený socialismus! 6. Jak je řešen vztah k nadnárodním korporacím? - Všeobecně asi není, ale bude řešen tepr-ve konkrétními rozhodnutími. 7. Čím se zabývají rozsáhlé struktury brusel-ských lobbistů? - Právě: ty musí být podřízeny přesným pravidlům a kontro-lovány! Ostatně: je to v Bruselu horší než v Praze?

Domnívám se, že se máme těšit z každého integračního kroku, včet-ně s lisabonské smlouvy. A jako se modlíme za národ a svět, tak se modlit i za mírová seskupení zemí, byť to zatím není v tradovaných liturgiích zaznamenáno. "Což ne-máme všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh?" (Mala-chiáš 2,10)

Blahoslav Hájek

„Dokonalé dílo" se stalo jejich „vý-robní značkou". A s touto hospo-dářskou morálkou byli úspěšní a jsou až podnes. Od šedesátých let jsou rozhodující ve správě Důcho-dových pokladen v celém světě.

(Překlad: Vlastimil Sláma)

Názory čtenářů

Přímé navazování na reformátora u šesté generace „kormidelníků" silně opadlo. Kalvínova pracovní morál-ka, s níž s úpěnlivou přesností pra-coval po celý život na svém život-ním díle „Institution chrétienne", inspirovala nejen hugenotské hodi-náře, nýbrž i ženevské bankéře:

„Dokonalé dílo" se stalo jejich „vý-robní značkou". A s touto hospo-dářskou morálkou byli úspěšní a jsou až podnes. Od šedesátých let jsou rozhodující ve správě Důcho-dových pokladen v celém světě.

Přečetla jsem si článek „Čechy a Moravu propojila vzpomínka na oběti nehod". Vzpomínám, jak mě věřící rodina vezla svým autem. Všichni zasedli, ztišili se, poděkovali Bohu a prosili o jeho moudrost při jízdě - pro sebe i spolujezdce i protijezdce. Šťastně a radostně jsme dojeli.

Dle možnosti a příležitosti toto radím řidičům a řidičkám. Nevzpo-mínám si na havárii někoho z těch, co se před jízdou upřímně modlí. Nebylo by dobré vybědnout řidiče a řidičky, aby respektovali Boží rady: „Modlete se jedni za druhé, děkujte a chvalte"? A také se sdí-let o své zkušenosti s vyslyšením našich modliteb.

Vždycky když vidím v televizi ty hrozné škody na životech lidí i zkázy materiální, tak je mi těch lidí velmi líto. Křesťané mají být oznamovateli i rádci od Boha pověřenými, i lidi varovat a vést k zodpovědnosti za životy své i druhých, také za materiální hodnoty. Každý neseme zodpovědnost, ať už v rodině, ve škole, zaměstnání, všude, tedy i v dopravních prostředcích.

Boží rada zní: Napomínejte se v lásce. Kdo Boha poslouchá, užitek hojný má.

S přáním Božího vedení a požehnání při všem čestném konání přeje

Ludmila Hesová,
Bavorov

ET-KJ

Slabší auta silnějším nestačí

(K personálnímu fondu)

Jsem členem staršovstva sboru na severu Čech. Se zájmem sleduji polemiku o personálním fondu (dále jen PF). Br. farář J. Dus kritizuje br. faráře A. Balcara a T. Pavelku za údajné chyby, kterých se prý dopustili v článku ET-KJ ze dne 22.10.2008. Mám však jiný dojem. Bratry faráře znám osobně a vím, že to jsou poctiví a čestní lidé a žijí ve sborech mezi lidmi. Br. faráři Duse, nevím, kde žijete Vy, ale nejsem přesvědčen, že by sbory naší církve byly nadšené z povinných odvodů do PF tímto systémem. K omluvě výše zmíněných dvou farářů (viz ET-KJ ze dne 19. 11. 2008): Oba mají zájem o věc a chtějí něco změnit k lepšímu, ale Vy namísto plodného dialogu z nich děláte pomalu kašpary. Vzhledem k urputnosti, s jakou bráníte současný systém PF, předpokládám, že jste jeho autor, či alespoň spoluautor. Širokým obloukem se vyhýbáte otázce, o kterou tu běží, především otázce spravedlnosti, a tedy poměrného! (rovného) přerozdělení břemene na sbory, které přece nezačaly a nezačínají hospodařit odrazem ze stejné startovní čáry. Uvědomuji si, jak je složité udržet faráře na místech chudých sborů, ale uvědomte si to i Vy. Konkrétně náš sbor neměl stáleho faráře deset let a byl velmi zesláblý (až zdevastovaný), když ho konečně dostal. Když se podívám od kazatelny na naše řady, vyvolává to ve mně nedobry pocit, proto-

že před sebou vidím 20-30 lidí; jsou to lidé většinou důchodového věku, dvě tři mladé rodiny a pár lidí před důchodovým věkem. Po nás chcete 67.000 Kč? Z čeho pak máme platit energie, doplácet na byt faráře, udržovat ho a spolu s ním i sborovou budovu s kostelem a odesílat pak i celocírkevní sbírky, repartice apod. To je břemeno, které neuneseme. Žijeme v pohraničí, v bývalých Sudelech. Vy chcete, aby nás opustil náš pastýř, a nebo chcete, abychom se zařadili do seznamu dlužníků v církvi? Nechceme milodary, ale chceme pomoc v řádech. Naše církev má nějaké řády, ale vymahatelnost je tu spíše mizivá. Ve chvíli, kdy řády kterékoliv pozemské! organizace nejsou vymahatelné, stávají se jen bezcenným cárem papíru. Co se např. stane, když člen nezaplatí salár (členský příspěvek) svému sboru? Děje se to. Nic! My ho nemáme vyloučit. O nějakých 5 % z příjmů ani nemluvě, co se týče tzv. doporučené výše saláru. Z historie zavádění personálního fondu si vzpomínám, že původní smysl spočíval v přípravě na pravděpodobnou odluku církve od státu. Ale teď pro odluku není zralá doba ani jednotná jasná vůle ze strany naší církve, a tak by měl být PF dle mého soudu zrušen s tím, že by se samozřejmě nezapomnělo na navyšování platů kazatelů, což by šlo dělat formou i celocírkevních

repartic. (Otázku klíče pro vybírání repartic ponechme nyní stranou.) Jinak mi ale historie zavedení personálního fondu trochu připomíná situaci, kdy si naši zákonodárci omylem zvýšili platy. Tato událost proběhla sdělovacími prostředky, bublina se nafoukla, ale pak potuchu splaskla. Původní plán s PF pomínil, tak se mu musel dodatečně vymyslet nový smysl. Ale i kdyby se nechal PF i systém výběru prostředků, chcete, br. faráři, aby to u nás časem bylo tak, jako je tomu namnoze třeba v USA, kde spolu bohatí bratři jezdí na výlety, protože mají silná auta, zatímco ti nemajetní jim nemohou stačit? Organizace, která má v erbu křesťanství a lásku k potřebnému bližnímu, by měla zohledňovat potřeby chudých a periferních sborů. A co chcete jednou udělat s těmi dlužníky, kteří už dnes do PF peníze nevládají, dluh třeba ani nechtějí splácet a sází při tom na „milosrdenství“ a „trpělivost“? Jsou to možná extrémní a výjimečné případy, ale nebudou se tyto případy spíše množit? Proto Vás tedy prosím, bratře faráři Duse, abyste jako předseda správní rady PF přehodnotil systém vybírání částek do PF, přizval si i výše uvedené kritiky a dovedli jste věc ke spravedlivějšímu a ke slabším sborům solidárnějšímu řešení. Jaroslav Láska, hospodář sboru ČCE v Novém Městě p. S.

Bludy z nakladatelství Dialog

(Zavádějící „Slovník cizích slov pro nové století“)

„Jsou zde zastoupeny výrazy všech významných náboženství od katolické církve přes pravoslavné náboženství a židovství (tedy křesťanství) až po islám, buddhismus či bráhmанизmus.“ – Tolik úvodní upozornění ze slovníku s bombastickým názvem Slovník cizích slov pro nové století, který vydalo v roce 2007 litvínovské nakladatelství Dialog. Pomiňme gramatiku a upozorníme na dva nejkriklavější nesmysly věcné: autoři začlenili do křesťanství judaismus, vyloučili z něj naopak protestantismus! Snůškou absurdit či starých herezí v novém hávu jsou pak i jednotlivá slovníková hesla týkající se tak či onak křesťanství. V tomto článku dále probíráme pouze některá z nich. „*bible* 1. Písmo svaté; soubor posvátných spisů judaizmu (Starý zákon) a křesťanství (Nový zákon); 2. osoba nebo věc, která je pro někoho autoritou“. (s. 57) Opravme nejhrubější mystifikaci: K základním rozpoznávacím znakům všech odnoží křesťanství patří mimo jiné to, že do biblického kánonu řadí vedle Nového zákona i Starý zákon. V rámci vlastního, svérázného pojetí křesťanství zahrnoval kdysi Starý zákon jistý Markion. (Právě v reakci na Markionovo působení došlo k vytvoření křesťanského kánonu starozákonních plus novozákonních spisů.) Heslo „Markion“ popř. „markionství“ ve slovníku chybí, místo toho je v duchu markionské hereze artikulováno přímo heslo „bible“. (V daném hesle tedy autoři pro změnu zacházejí do opačného extrému než v úvodním poučení.)

„*Mesiáš*, hebrejsky podle starých židovských, později i křesťanských náboženských představ očekávaný spasitel národa a všeho lidstva; přen. kdo se tváří jako spasitel, člověk, který chce být pokládán za zachránce“. (s. 243) Znovu upřesněme: Zatímco podle židovského očekávání má mesiáš na konci věků přijít teprve poprvé, podle křesťanského očekávání již podruhé. Také heslo „Kristus“ ve slovníku chybí; autoři vesele plácají dohromady židovské a křesťanské pojetí Pomazaného Božího přímo v hesle „Mesiáš“. Očekávání Kristova druhého příchodu vyhradili totiž pro „adventizmus, adventismus“, takže podle definice na s. 19 by adventisty byli fakticky všichni křesťané. Na těžce s. 19 navíc zjistíme, že sice neznají slůvko „adventní“, zato směle naplňují novým významem výraz „adventní“: „*předvánoční*“! (Podle velkého Slovníku spisovného jazyka českého: „vyskytující se mimo nějakou zákonitost“, např. „adventivní rostlina – zanesená neúmyslně do určité oblasti...“.) „*farnost*, nejmenší územní správní jednotka ...“. (s. 116) Současný český stát se na žádné takovéto územní správní jednotky nečlení, neboť je, medle, státem sekularizovaným! Hesla „konstantinismus“ a „césaropapismus“ bychom ve veleděle hledali marně, stejně jako např. heslo „valdenství“. Místo toho je ryze konstantinovsky podán přímo výraz „farnost“. Vysvětlení rozporu mezi definicí a skutečností zůstává autorský kolektiv čtenáři dlužen. Tentýž frapantní rozpor vyplyne

ovšem i z hesel jiných: Podle nich by pod *kalvárií* („*umělecké zobrazení Ježíše Krista*“, s. 183) spadaly i obrazy Ježíšova křtu, kázání na hoře či sycení zástupů, evangeliem (definice: „*svědectví o Ježíši Kristu nebo spisy o něm*“, s. 109) by byly též rané práce Alberta Schweitzera, mateřštinou Ježíše z Nazareta a jeho dvánácti učedníků by byla latina (srov. např. heslo „*pax*“, s. 286), Kralická bible by byla pořízena překladem latinského textu Vulgaty (srov. heslo „*vanitas vanitatum*“, s. 399), obnovená (ochranovská) Jednota bratrská by jakožto „*denomikace*“ (s. 80, správně denominace) nemohla do světa vyslat žádného opravdového *misiónáře* („*šířitele katolické víry*“, s. 248), takže by dnes pohřchu neexistovala žádná světová Unitas fratrum (kterýžto výraz ve slovníku rovněž nenajdeme). Kromě absence jakýchkoli odkazů na použitou literaturu vzbuzuje pochyby ohledně patřičné pramenné rešerše výskyt podmiňujících slůvek jako „údajný“ či „přibližně“ u některých vysvětlení. Reprodukujme závěrem jedno takové heslo: „*nihil novi sub sole* /*nyhil nóvi sub sóle*/, lat. nic nového pod sluncem (údajný výrok starožidovského filozofa ben Akiby)“. (s. 262) Pro čtenáře našeho týdeníku jistě dalšího komentáře netřeba.

František Schilla

Odkaz

Linhart, J. a kolektiv: Slovník cizích slov pro nové století, Litvínov Dialog 2007

Setkání faráře Ulricha Parzany s pražským arcibiskupem

Dne 4. 12. 2008 navštívil německý evangelický farář Ulrich Parzany, hlavní postava celoevropské evangelizace ProChrist, Mons. kardinála Miloslava Vlk, spolu s předsedou Ekumenické rady církví ThDr. Pavlem Černým, Th.D. a Ing. Stanislavem Steblem, předsedou ProChrist v ČR. Ulrich Parzany informoval pana kardinála o přípravách další evropské evangelizace ve dnech 30.3. - 6. 4. 2009. Kardinál Vlk zdůraznil, že jako křesťané reprezentující různé církve máme důležité věci společné: Bibli jako Boží slovo, Ducha svatého a Nicejsko-cařihradské vyznání víry. To skýtá silný základ pro naši spolupráci při sdílení evangelia o Ježíši Kristu s lidmi v sekulární společnosti dnešní Evropy.

Pavel Černý

UPOZORNĚNÍ NA PUBLIKACE

Dvořák, Josef - Dvořáková-Táborská, Jana - Dvořák, Velimír: Prosečský obrozenský čtenář Josef Vávra. Nakladatelství EMAN, Benešov 2007, 120 s.

V době obrození našeho národa měla nezastupitelné místo literatura, která pronikala do širokých lidových vrstev. Studie ukazuje, jak se kniha dostávala k prostým venkovským lidem, co četli, jak obsahu rozuměli a jak na ně působil.

Jedním z obrozeneckých čtenářů byl i Josef Vávra, rodák z malého města Proseče u Skutče. Stal se předlohou pro postavu osvíceného občana Kvapila v románu Terézy Novákové „Děti čistého živého“. Tento měšťan 19. století napsal paměti, které kromě dění v Proseči i jinde obsahují také seznam jeho četby. Seznam je neúplný a někde jsou v názvech i nejasnosti a omyly. Autoři knihy se zabývají i určením děl v čtenářově seznamu. Použili Jungmannovy Historie literatury české, Douchova knihopisného slovníku a katalogů Univerzitní knihovny v Praze. Rozbor titulů je velmi podrobný.

Vávrova rodina patřila v pobělohorské době k tajným evangelíkům, přesněji k vyznavačům „víry Beránkovy“.V rodině se zachovaly zakázané náboženské knihy, stejně jako u lidí v okolí, protože i přes silné rekatolizační snahy nebyla prosečská katolická fara až do roku 1754 obsazena. Farář sem občas dojížděl z Nových Hradů, a proto zde nebyl ideologický tlak tak silný jako jinde. Jedinou oporou víry nekatolíků byly staré knihy, které z nich učinily horlivé čtenáře. Zde byl počátek Vávrova čtenářského zápalu. V době Vávrově (narozen 1806) zde dohasínaly zbytky hnutí „blouznivců“, které vzniklo v době temna samostatným hloubáním nad Bibli. Pohybovalo se od mystiky až k materialismu. Znalost předbělohorské literatury u Vávry je hodna obdivu. Při výběru knih se soustředil hlavně na historii, zejména českou, na cestopisy ze starší doby, politické úvahy a náboženská témata. Nečetl nic romantického nebo sentimentálního a v jeho seznamu nejsou bezcenná díla. Převládá u něho zájem o vnější hmotný svět, ale byl i vřele věřícím člověkem, který některé doktríny neuznával. Neměl rád církevní instituce, ale své povinnosti k reformované církvi plnil ochotně a rád.

Po vychození soukromé evangelické jednotřídky se vyučil u svého otce sedlářem a čalouníkem. Sedm let byl na vandru, kde získal zkušenosti, rozhled a stal se zastáncem pokroku. Celý život zastával heslo „nabývat moudrost rozumem“. Velký vliv na něho měl zejména pobyt v Ženevě, kde se setkal s osvícenským i reformovaným náboženským racionalismem. Dále to byla četba české literatury z počátku 19. století, která vycházela z humanitního klasicismu a josefinského racionalismu.

Josef Vávra byl aktivní a nebál se žádných překážek. Dvakrát si vymohl audienci u císaře. Byl také podnikavý, uměl se rychle přizpůsobit změněným podmínkám. Nemohl se pro nedostatek schopných spolupracovníků rozvinout ve svém podnikání podle svých schopností. Podnikal jako sedlář, čalouník, výrobce kočárů, obchodník, malíř písma, hrnčír, klempíř, kamnář, a při tom všem ještě zemědělec. Díky své hospodářské aktivitě se domohl na místní poměry značného jmění. Z tohoto jmění mnoho věnoval ve prospěch společnosti při své veřejné a osvětově kulturní činnosti. Hlavně rozšiřoval české knihy a noviny. Velkou společenskou aktivitu projevil zejména v roce 1848. Pochopil, že společenské změny musí být provázeny i změnami společenského vědomí. V různých situacích byl mluvčím lidu Prosečska. V posledním období svého života býval v opozi-

Dokončení na str. 4

Prosba o podporu sdružení

Společnou cestou (Praha – Jižní Město)

Milí přátelé, bratři a sestry, obracíme se vás s prosbou o podporu pro občanské sdružení Společnou cestou a jeho azylový dům a občanskou poradnu na Jižním Městě v Praze. Občanské sdružení Společnou cestou od r. 1997 provozuje na Jižním Městě Občanské poradenské centrum Jižní Město (OPC JM), kde jsou poskytovány služby azylového domu pro matky a rodiny s dětmi s kapacitou 65 lůžek, služby sociálně-právního poradenství Občanské poradny Jižní Město a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Zařízení poskytuje kvalifikované a komplexní služby uživatelům, kteří se ocitli v obtížné sociální situaci nebo jim tato situace hrozí. Komplexnost se nejúčinněji uplatňuje při řešení mnohčetných problémů, do kterých se uživatelé často dostávají. Činnost OPC JM významně napomáhá

zachování rodin a předchází nutnosti odebrání dětí a jejich umísťování do ústavní výchovy. Více informací o práci sdružení najdete na stránkách www.spolcest.cz Občanské sdružení úzce spolupracuje se sborem Českobratrské církve evangelické. Výrazem této spolupráce byla i stavba nového sborového centra v sousedství azylového domu. Rozhodnutím Rady městské části Praha 11 dostalo sdružení Společnou cestou na konci listopadu výpověď ze svých prostor. Toto rozhodnutí přišlo bez předchozí konzultace či upozornění, bez zájmu o další osudy azylového domu, bez nabídky případné pomoci. Pro sdružení Společnou cestou a jeho práci to znamená fakticky likvidaci. Praha 11 argumentuje tím, že potřebuje zřídit další mateřskou školku. Víme, že město má i jiné možnosti a není

kvůli tomu potřeba ničit práci dlouho budovaného, dobře fungujícího azylového domu, představujícího - spolu s občanskou poradnou - záchrannou síť pro lidi v nouzi. Protože azylový dům pracuje ve spolupráci a součinnosti se sborem, považujeme krok Prahy 11 také za znevážení této spolupráce a krok nepřátelský vůči církvi. Žádáme Radu městské části Praha 11, aby přehodnotila své rozhodnutí a sdružení Společnou cestou zaručila dlouhodobou podporu pro jeho jedinečnou práci na Jižním Městě - a prosíme vás o vaši podporu tomuto úsilí. Můžete ji vyjádřit podpisem petice na internetových stránkách www.sos-azyl.cz, kde najdete také informace o aktuálním vývoji situace. Děkujeme za vaši podporu.

Staršovstvo Farního sboru ČCE v Praze – Jižní Město

Bázeň Boží?

V Brně máme mezisborový měsíčník „Setkávání“. V něm už před lety otiskl věrný člen brněnského „prvního“ sboru, akademicky činný matematik, odstavec z Erazima Koháka proti modlitbě: „Ó náš milý Bože, povstali jsme z lože a pěkně tě prosíme, dej, ať se tě bojíme. Bojíme a posloucháme a přitom se rádi máme!“ A že tam je dvakrát „bojíme“, tak se modlí ustrašený poddaný: bát se a poslouchat! A vůbec směl z stolu „entomologickou“ zbožnost. Entomologie je součást zoologie, je to nauka o hmyzu, tedy i o broučcích, ale Kohák myslel na Broučky s velkým B, tu povídku Jana Karafiáta pro malé i velké, v níž se tak každý den modlí, arci po západu slunce. Od té doby se někdy při ranní meditaci, již při krajíci chleba s perlou a s debrecínskou pečením a při kávě z melty s trochou „pravé“ kávy, mrzím, že jsem se hned modlitby, kterou se společně modlíme každý den, nezastal. Navíc proti tomu „bojíme a bojíme“ vznesl námitky už náš Martin. To mu bylo skoro pět let a byl s paní profesorkou Komárkovou na houbách a ptal se naléhavě, proč se máme bát. Vždyť mu maminka opakovaně říkala, že se nemá bát hus a že nesmí před nimi ustupovat. Husy tehdy ještě chodily po Prosetíně a někdy i syčely! A paní profesorka mu vysvětlovala, v jakém smyslu se máme a můžeme bát Pána Boha a nemáme mít strach před husami. Škoda, že jsem při tom nebyl! Slavný kapitán německé ponorky za první světové války, málem potopil loď, na níž se plavil – jako zajatec – misionář a doktor pralesa Albert Schweitzer. Pak si o tom po letech na církevní konferenci popovídali. Jmenoval se Martin Niemöller. Když byl v roce 1954 v Praze, tak se ho ptali, zda se Hitlera nebál, když tak zásadně odmítl jeho osobní nabídku, že když se budou lidé v církvi starat jen a jen o náboženské věci a starost o věci veřejné přenechají jen a jen jemu. Niemöller mu po odmlčení představitelů církví a fakult, kteří byli u toho, řekl, že odpovědnost za věci národní a státní, kterou mají křesťané, nemůže jim nikdo z lidí odejmout,

poněvadž jde o poslušnost Boha. Mne ovšem začalo trápit toto: Jak mohl Martin Niemöller srovnávat strach z Hitlera s bázní před Bohem. Až po letech jsem pochopil, asi že chtěl stručně vyjádřit tu podstatnou věc, že jeho „statečnost“ nebyla přirozená, neplynula z jeho povahy, ale že mu bázeň před Bohem dávala sílu i pro krajní případy, tj., že mu Bůh posilnil jeho srdce, jak pěkně překládají bratři Kraličtí 25. verš žalmu 31. „Nemáme bázně,“ cituje Masaryk apoštola Pavla (2 K 4,1-2), tj. nemám bázně leč před Bohem, bázně před obličejem Božím, tj. bázně Boží. U Masaryka byla bázeň Boží spojena s vírou, že lidský život, podobně jako život celých národů, je nenásilně řízen Boží moudrostí. A ve svých vzpomínkách připomíná řadu událostí ze svého života, například jak šel s Klecandou na kyjevském nádraží k Murajevu a jak těsně vedle nich pleskla kulka do telegrafní tyče. Ale víra ve smysluplnost událostí nás nesmí svádět ani k nečinnosti ani k pyše, nikdy nesmíme zapomínat, že nejsme sami na starosti Prozřetelnosti. V celé kapitole Světové revoluce při-

pomíná, jak byl tolikrát zachráněn před smrtí, vyvázl z politických afér, nenechal se vyhnat do Ameriky při „hilsneriádě“, to vše mu ve víře ukázalo, že má pro něj Bůh ještě určitý úkol. Dobře rozuměl tomu, že víra v Boha, spojená s úctou a láskou k Ježíši a s vírou v Prozřetelnost, dává člověku za všech okolností útěchu, naději do všech protivenství. Proto se vyznačuje věřící člověk „nebojácností, kuráží i veselím“. Jistota víry poutá, váže nejenom k nebi, nýbrž i k této zemi, k našemu životu pozemskému. Myslím, že v tomto duchu vysvětlovala paní profesorka Martinovi rozdíl mezi strachem z husí a bázní před Pánem Bohem, proč se nemá a nemusí bát ničeho a nikoho na tomto světě. Jsem vděčný panu faráři Urbanovi, že když vycítil, jaký jsem ještě skoro ve čtrnácti ustrašenec, mi dal ke konfirmaci heslo: „Zmužile sobě číňte – a posilní Bůh srdce vašeho – všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.“ V novém překladu to zní trochu jinak, ale také působivě: „Buďte rozhodní a buďte udatného srdce všickni, kdo čekáte na Hospodina!“ (Žalm 31,25)

Jan Šimsa

Kniha naděje

„A to jsme si mysleli, že o tom všechno víme,“ řekla mi bývalá učitelka z nedělní školy, Marta Kačerová. Vycházeli jsme z jeruzalémského památníku Jad Vašem. Tak začíná druhá předmluva Jana Šimsy ke knize „Opět doma?“, je to překlad knihy Paula Spiegela „Wieder zu Hause?“ Je to velmi osobní zpověď muže, který jako chlapec musel s rodiči a sestrou odejít do Belgie. Narodil se 21. prosince 1937 a zemřel 30. dubna 2006. Podrobně vykládá, jak pro něho i pro jeho rodiče (sestra zahynula v táboře) bylo náročné se v Německu znovu usadit a vytvořit – spíše než obnovit – sousedské vztahy. Byla to jediná židovská rodina, která se do města Warendorfu po skončení války vrátila. Do setkání s bavorskými evangelíky, kteří museli sami nebo jejich rodiče opustit Československo po válce, jsem si myslel, že tíživý problém „odsunu“ skončil roku 1945 nebo 1946 jeho provedením. Pro přestěhovance a pro místní lidi a úřady začal, když museli miliony přesídlenců ubytovat, dát jim práci, byty, poskytnout zdravotní a sociální péči, dětem a mládeži vzdělání a řešit tisíce drobných, ale závažných problémů. A znovu vytvořit nebo zcela od začátku vytvořit dobré sousedské vztahy. A přitom navíc pro velkou část Židů, zvláště pro přesvědčené zánicené židy (v náboženském smyslu), bylo třeba dořešit otázku, zda nemají oni a celé rodiny, pokud přežily, odejít do Palestiny budovat moderní vlast Židů (i v národnostním smyslu). To je obsahem knihy na pozadí vlastních autorových vzpomínek, jakýchsi pamětí muže, který se stal novinářem, odborníkem na reklamu, majitelem významné umělecké agentury. Zároveň vypráví, jak postupoval v „kariéře“ v židovské obci, až se stal prezidentem Ústřední rady Židů v Německu. Na to vzpomíná i jeho nástupkyně v této funkci, paní Charlotta Knoblochová v první předmluvě knihy. Tu uvede spisovatel Ivan Klíma za přítomnosti obou překladatelů, paní Ing. Evy Dobšíkové a pana Pavla Dobšíka, v pondělí dne 26. ledna 2009 v 18 hodin v kulturním a vzdělávacím centru Židovského muzea na Maiselově ulici č. 15, ve třetím patře. Je to v Praze 1. Vstupné 20 Kč. Knihu si zde můžete koupit. Je to kniha naděje pro budoucnost Německa, židovské menšiny a nás všech ve střední Evropě. A vede nás k zamýšlení nad tím, co všechno může způsobit zaslepené „vlastenectví“, vede-li k nedůvěře nebo nenávisti k menšině, která má jiné životní zvyky a pravidla, nebo ovšem k celým národům či rasám. V tom smyslu je to užitečná četba i pro všechny křesťany.

Jan Kohoutek

Inzerce

KŘESŤANSKÉ DOMY "GRÜNE AU" Samoobslužné domy - s apartmány, bungalov - zvou k rekreaci do nádherné alpské krajiny v St. Wolfgang. Slovo Boží, jehož je náš dům plný, i kouzlo krajiny působí, že tu i duše může dýchat. Výhodně od Salzburgu přes Linz z Prahy asi 4 hod. Asi 45 míst, pro skupiny i jednotlivce, křesťanská obecnost i sportovce. Atraktivní výlety do okolí, zubačka na Schafberg 1783 m, cykloturistika, v zimě snít až do Velikonoc, pestrý venkovský podzim - zážitek nezapomenutelný! Horské túry začínají přímo u domovních dveří. Cena: Od 15,50 do 18,50 euro/den; mimo hl. sezonu sleva, rovněž i děti sleva. www.christliches-freizeitheim-gruene-au.de Jiří Potoček, tel / fax 49 553 9393.

č. 23

STARŠÍ MANŽELÉ Z OBCE STŘÍBRNÁ na Sokolovsku nabízí zdarma bydlení ve svém domě pro věřícího jednotlivce či malou rodinku či faráře v důchodu, protože s barákem již na vše nestačí. Bližší informace u kazatele Pavla Knorka na telefonním čísle: 352 604 277.

č. 42

PRODÁM NEBO DARUJI starší ročníky Praktické ženy. Stanislava Dostálová, Olomouc, Heyrovského 2, Olomouc, 779 00; mob. 737 035 104; e-mail: tom.dostal@centrum.cz

č. 43

UPOZORNĚNÍ NA PUBLIKACE

Dokončení ze str. 3 ci proti místním pohlavářům, kteří často sledovali vlastní zájmy a s obecním majetkem zacházeli jako s vlastním. Měl silné sociální cítění. Prosazoval řadu projektů pro blaho obce. Samozřejmě měl i řadu odpůrců, hlavně ve vedení města. Ke konci života nevycházel s rodinou dobře a 19/9/1885 si po jednom výstupu se snachou sáhl na život.

„Jeho osoba je příkladem toho, jakým způsobem probíhala aktivizace lidových vrstev a jejich zapojování do širokého proudu národní kultury, což je podstatný rys obrození.“

Knížka je velmi zajímavá a rozhodně stojí za přečtení.

Jarmila Kafková, Pardubice

Knihla je k objednání na adrese nakladatelství EMAN, Husova 656, 256 01 Benešov, nebo <http://eman.evangelnet.cz>, cena 153 Kč.

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY Vydává Kostnická jednota Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz www.evangelickytydenik.cz Řídí redakční rada. Redaktor: Ladislav Mečkovský Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává. Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379/0800 Tiskne Grafotechna Distribuci provádí společnost *Mediaservis s.r.o., Zákaznické centrum, Moravské nám. 12D, 659 51 Brno. Příjem objednávek tel.: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: zakaznickecentrum@mediaservis.cz, příjem reklamací: 800 800 890. *A.L.L.Prodution s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851 Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X

KOUPÍM EVANGELICKÝ TALÁR na výšku postavy 180-190 cm. Prosím nabídněte za rozumnou cenu. Děkuji.

č. 41

Bohoslužby

SENIORÁT ZÁPADOČESKÝ

Českobratrská církev evangelická Aš, 352 01; Ne 10.00 /něm. 8.30/ Husovo nám. 3, f Pavel Kučera **ČERNOŠÍN**, 349 58; Ne 10.00 (a.c.e); 14.30 (b.d) Husova 249, f Jiří Marván **DOLNÍ BĚLÁ**, 331 52; Út 17.30 Nový obvod 137, a. Jiří Marván **DOMAŽLICE**, 344 01; Ne 9.00 Kostelní 93 **HORNÍ SLAVKOV**, 357 35 Nové Sedlo; Ne 12.45 Karlovarská 140, a. Radek Matuška **CHEB**, 350 02; Ne 8.45 ul. 26. dubna 5, f Lubomír Líbal **CHODOV U KARLOVÝCH VARŮ**, 357 35; Ne 9.15 Dukelských hrdinů 281, f Radek Matuška **CHŘÁST U PLZNĚ**, 330 03; Ne 9.30 Železniční 477, f Karel Šimr **KARLOVY VARY**, 360 01; Ne 9.15 Zahradní 33, f František Pavlis **KDYNĚ NA ŠUMAVĚ**, 345 06; Ne 9.00 Dělnická 359, a. Jan Satke **KRALOVICE**, 331 41; Ne 9.00 Žatecká č. 480, f Jana Kadlecová **MARIÁNSKÉ LÁZNĚ**, 353 01; Ne 10.00 Lidická 189/16, f Daniel Matouš **MERKLÍN U PŘESTIC**, 334 52; Ne 9.00 Husova 201, f Jan Satke **NEJDEK**, 362 21; Ne 9.00 Husova 525, f Bob H. Ogola **OSTROV**, 363 01; Ne 10.00 Jáchymovská 170 **PLZEŇ - KORANDŮV SB.**, 301 50; Ne 9.30 Anglické nábr. 13, f M. + H. Hamarioví **PLZEŇ - ZÁPADNÍ SB.**, 301 00; Ne 9.00 Němejcová 2, j Renata Šilarová **PODBOŘANY**, 441 01; Ne 11.00 (a.c) Politických vězňů 300, f Jana Kadlecová **PŘEŠTICE**, 334 01; Ne 9.00 Rebcova 557, f Jan Satke **ROKYCANY**, 337 01; Ne 9.30 Jiráskova 481/II, j Ondřej Pellar **SOKOLOV**, 356 01; Ne 10.30 Petra Bezruče 501/7, j Pavel Knorek **STŘÍBRNO**, 349 01; Ne 10.00 (a.c.d.e) Masarykovo nám. 15. a. Daniel Matouš **TEPLÁ**, 364 61; Ne 9.30 Máchova 357, f Alfred M. Satke

Církev bratrská

KARLOVY VARY, 360 01; Ne 9.30 Bulharská 2061/29A, Jan Valeš ml. **KLATOVY**, 339 01; Ne 9.00 Masarykova 367/III, Zdeněk Šplíchal **PLZEŇ**, 301 00; Ne 9.00 Doudlevecká 31, Zdeněk Šplíchal

Evangelická církev metodistická **HORŠOVSKÝ TÝN**, 346 01; Ne 16.00 (b.d.e)

Nádražní 79, Zdeněk Eberle **KARLOVY VARY**, 360 01; po domluvě Zámecký vrch 45, Miloslav Čech **PLZEŇ 1 LOCHOTÍN**, 323 00; Ne 9.30 Bolevecká náves 2, Zdeněk Eberle **PLZEŇ 3**, 301 24 ; Ne 9.00 Husova 14, Petr Procházka **TACHOV**, 347 01; Ne 10.00 Náměstí Republiky 85, Milan Mrázek

Bratrská jednota baptistů

Aš, 352 01; Ne 9.00 Tábořská 9, Alois Boháček **CHEB 1**, 350 02; Ne 9.00 Libušina 4, David Sláma **CHEB 2**, 350 02; Ne 9.30 Mírová 6, Jan Katušťák **KARLOVY VARY**, 360 01; Ne 9.30 Závodu míru 112 **KRASLICE**, 358 01; Ne 10.00 Fučíkova 1639 **SOKOLOV**, 356 01; Ne 9.30 Brněnská 486, Michal Jílek **TEPLÁ**, 364 61; Ne 9.00 Havlíčkova 42, Jaroslav Pospíšil